

Udforselstolden i Dvrigt er affstaffet. Som Forbrugsskat synes den imidlertid at være lige saa u hensigtsmæssig som Næringssskat. Afgiften beregnes nemlig efter Varernes Mængde uden alt Hensyn til deres Værdi og Betskaffenhed, saa at den fornemlig hviler paa grovere Fornødenheds-gjenstande, medens de kostbareste Luxus-gjenstande kun i en aldeles forsvindende Grad fordyres derved. Dertil kommer, at Bager, som indføres landværts, ikke ere belastede med en lignende Afgift, skøndt Staten utvivlsomt med ligesaa store Beløstninger har søgt at fremme Kommunikationsmidlerne (Jernbaner) landværts, som den anvender for at fremme Søfarten. Udvalget kan derfor ikke tilraade, at denne Udgift vedbliver at bestaa. Den er ifølge de nedsaaende Oplysninger større her end i de fleste andre Lande, som vi staa i Forbindelse med, og vel have flere af disse Lande en vis Afgift under Navn af Tyrpenge, men intod Indførelsen af en saadan her taler den samme Betragtning, som foran er gjort gjældende. Skulde man nemlig forudsætte, at en saadan Afgift hvilede paa Skibe, maatte Billighed kræve, at den fastsattes efter Hensynet til den Nytte, Skibet, henset til dets Størrelse, til dets og Ladningens Værdi samt Bestemmelsesstedet maatte antages at have af Tyr- og Bager væsenet. Dette vil imidlertid gjøre meget indviklede Regler nødvendige og voldsomt Bænkskeligheder ved Opkrævningen, uden at man i Dvrigt ifølge Landets Beliggenhed det under kunde indbringe Mere end et høist ringe Beløb af de Skibe, som nyde Gavn af disse Foranstaltninger. Og vil man gaa ud fra, at ogsaa denne Afgift faktisk blev lagt paa Varerne, henvises til, hvad der derom ovenfor er sagt. — Om det end ikke vil have væsentlig finantsiel Betydning, vil det formentlig dog være rigtig at beholde Afgiften for Skibe, hjemmehørende i Lande, hvor danske Skibe ikke behandles lige med indenlandske (jfr. § 3 i Uendingsforslaget under Nr. 2); Udvalget stiller derfor et Forslag i denne Retning. I Dvrigt foreslaar man i Genhold til det foran Udviklede, at Skibsafgiften ophæves. Hvad enten der tages Hensyn til Dækning af det derved opstaaede Tab for Statskassen ved Paaligningen af en ny

direkte Skat eller ved Goldreformen, vil Indtægten komme tilstede efter langt rigtigere Grundsætninger end dem, paa hvilke Skibsafgiften er begrundet. Det maa erkendes, at Finantsferne ikke ville kunne undvære en saa stor Indtægt i næste Finantsaar, og man indstiller derfor, at Afgiften for udenrigsk Fart først ophører fra 1ste April 1873, hvorimod Lovforslagets Bestemmelser fastholdes, hvad Afgift for indenrigsk Fart angaar.

Ved Behandlingen af Lovforslaget har Udvalget stillet Spørgsmaal til Ministeriet om:

- 1) Hvilke Afgifter der svares af danske Skibe i europæiske og nordamerikanske Havne.
- 2) Hvor stor en Del af Skibsafgifterne der indkommer ved danske Skibes Anvendelse i udenrigsk Fart.
- 3) Hvor stor en Del af disse Afgifter der indkommer ved fremmede Skibes Anvendelse i indenrigsk Fart.

Som Svar herpaa har man modtaget følgende Skrivelse:

I Anledning heraf skal Finantsministeriet, hvad det første Spørgsmaal angaar, ikke undlade at meddele, at man for Tiden savner det fornødne Materiale til fuldstændig at kunne besvare samme og kun ser sig i Stand til at tilstille Udvalget de vedlagte her tilstedeværende Oplysninger om Skibsafgiften i nogle af de Lande, med hvilke Danmark staa i Handelsforbindelse, hvorhos bemærkes, at det ikke for alle de meddelte Oplysningers Vedkommende vides, hvorvidt Forandring maatte være indtraadt i de seneste Aar. For om muligt at tilvejebringe mere fuldstændige Oplysninger har man forespurgt Udenrigsministeriet, om samme maatte se sig i Stand til at meddele saadanne, og skal man i bekræftende Sald gjøre Udvalget bekendt med den Besvarelse, man herpaa maatte erholde.